

hèt
boekje

VAKANTIEGANGERS

Rob Kamerling

Boeiende verhalenbundel deel 1

hèt-boekje.nl

Reisgidsen anders verteld

VAKANTIEGANGERS

deel 1

Rob Kamerling

ITTS

www.het-boekje.nl

© 2008 copyright by:

ITTS

Julianalaan 54

3851 RD Ermelo

The Netherlands

T: + 31.(0)341.554979

E: info@het-boekje.nl

www.het-boekje.nl

www.itts.nu

Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie of microfilm of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van ITTS.

Tekst: Rob Kamerling

Illustraties: Anneke Kamerling

Cover: Sandy Nieuwenhof

1^e Druk 2008

Herziene uitgave 2018

INHOUD

HONDSBRUTAAL	1
ALECTORIS GRAECA	9
BIERVILTJES	18
DE GEEST UIT DE FLES	28
DE METAMORFOSE	36
OUZO	47
TANTE ANS OP KYTHIRA	53
TOER DE FRANCE	63
PANNE OP DE SAVANNE	71
EEN DROOM VAN EEN VUURTOREN	81
COUPE NAPOLEON	91
DE SCHATGRAVERS	98
IN DE SCHADUW VAN TOEN	106

HONDSBRUTAAL

In een klein plaatsje in Trasmontes, daar kwam ik hem tegen. Zoals overal in Portugal, zo liepen ook daar de honden over straat, in alle modellen en formaten, spottend met alle raskenmerken. Geen twee zijn er gelijk, wat dat betreft net mensen. Ze scharrelen wat rond, nemen je nieuwsgierig op, als ze niet (soms midden op de weg) liggen te slapen. Zelden word je door ze aangeblaft. Bij wie ze horen, weet je niet. Oh ja, ze hebben wel een baas, een baas die hen te eten geeft, maar hun bestaan speelt zich buitenshuis af, waar ze elkaar ontmoeten, die honden, met elkaar optrekken (wat dat ook mag betekenen), niet gehinderd door lijn en halsband. Ze hebben de vrijheid, die honden.

Dat gold natuurlijk ook voor Bruin daar in dat dorpje in Trasmontes. Maar bij hem lag het blijkbaar toch wat anders. Kijk, net als voor de dorpelingen is ook voor de honden de vreemdeling die het plaatsje even komt bezoeken een nieuwtje, de moeite waard om de oren te spitsen en de blik te richten, maar daar houdt het wel mee op.

Doch toen ik me daar over die onbestrate zanderige weg voortbewoog, waar de geitenkeutels aan mijn zolen plakten, tussen de armetierige leistenen huisjes door, nu en dan een groet beantwoordend, kwam hij naar me toe, snuffelde aan mijn schoenen en liep kalmpjes met me mee. En zo wandelde ik met een wildvreemde hond achter me aan naar mijn auto die ik aan de rand van het dorp geparkeerd had.

Niemand leek het vreemd te vinden: de oude vrouw die voor haar huisje zat te breien niet, de koeherder niet, de vrouwen bij de wasplaats evenmin.

Toen ik bij de auto gearriveerd was, probeerde ik hem weg te jagen. "Ga naar je baas!" riep ik hem toe en ik keek vertwijfeld om me heen, gebarend naar de enkelingen die bij hun rommelige huisjes bezig waren: "De quem?" vroeg ik, machteloos schouderophalend om me heen wijzend. Mijn vraag werd met vergelijkbare gebaren beantwoord: schouders ophalen, wijzen naar de verre omtrek. De boodschap was wel duidelijk: Hij is niet van hier. Hij is zomaar komen aanlopen. Ik opende het portier en maakte een dreigend gebaar in zijn richting. Hij reageerde meer verbaasd dan geschrokken, glipte langs me heen en sprong handig op de achterbank.

Na een uurtje rijden, streek ik neer op een terrasje, waar ik een bica bestelde en een bak water voor de hond. Toen pas was ik in de gelegenheid mijn verstekeling, mijn ongenode gast, wat nader te bekijken. Hij slobberde een flinke hoeveelheid water naar binnen, waarna hij me met druipende snor en baard trouwhartig aankeek. Hij kwam zachtjes naar me toegelopen, liet zich door me strelen, likte mijn handen en vlijde zich neer aan mijn voeten. Wat was het eigenlijk voor een hond? Het was een middelgrote hond met een spits gezicht. Hij had iets van een collie, maar daarvoor was zijn vacht te glad en hij had geknikte oren. Leek ook wel

op een hazewind, maar daarvoor had hij teveel buik. Hij droeg een volle staart als van een herder. Zijn rug was lichtelijk getijgerd zoals je wel bij bokkers ziet. Het was een reu, droeg een versleten bruine lederen halsband, even bruin als zijn vacht die op de vage streeptekening op zijn rug na, egaal was. Ook zijn neus was bruin. "Hé Pedro...", zei ik, maar daar reageerde hij niet op. Ik probeerde nog wat Portugese namen, Joao en Alfonso en Henriques, maar mijn voorraad was gauw uitgeput. Op geen van de mij invallende namen volgde enige reactie. Hij zou ook wel niet naar een koning genoemd zijn en van Portugese hondennamen wist ik helemaal niets af. "Blijkbaar weet je niet hoe je heet. Nou, dan noem ik je maar Bruin, want dat ben je", legde ik hem uit. Kwispelstaartend hoorde hij me aan. "Ik weet niet waar je vandaan komt, maar je moet wel bedenken dat we steeds verder van huis gaan. We trekken namelijk naar het zuiden", vervolgde ik. Toen ik het portier van mijn auto had geopend, wist hij weer bliksemsnel met een handig sprongetje de achterbank te bereiken. In de achteruitkijkspiegel zag ik dat hij onderweg braaf uit het raampje keek, als een echte siteseeing toerist.

Ik parkeerde mijn auto in een plaatsje waar markt werd gehouden. Ook daar liep Bruin braaf met me mee. Het was zo'n echte Portugese markt, waar de koopvrouwen vilten hoeden over heur sjaals droegen en soms zo druk met elkaar in gesprek waren dat ze hun klanten vergaten. Het was vooral een groente- en fruitmarkt, maar er waren ook kramen met vis en kip, stalletjes met kaas en tenten waar textiel te koop werd aangeboden. Achteloos weggeworpen papier en plastic slingerde overvloedig over het marktplein. Ik kocht een paar zoete broodjes, een paar bananen en een blikje cola voor mijn lunch. Tot mijn verrassing kwam ik een kraampje tegen waar ze honden artikelen hadden uitgestald: een zak hondenbrokken en een plastic drinkbak werden door mij een noodzakelijke aanschaf bevonden. Even stond ik te aarzelen bij een standaard met hondenlijnen. Hij droeg tenslotte een halsband. Maar wat zei dat? Ik keek van de hondenlijnen naar beneden. Mijn metgezel zat geduldig naast me te wachten. "Hè nee", dacht ik. "Hem nu niet lastig vallen met een lijn. Het zou de nog zo tere relatie drastisch kunnen verstoren. Hij loopt zo wel mee." Op een geschikt plekje aan een stil landelijk weggetje gebruikte ik mijn zelf samengestelde lunch in de schaduw van een kurkeik. Ik legde een paar handjesvol brokken voor hem neer, die hij gulzig naar binnen schrokte. Wanneer zou hij het laatst gegeten hebben? "Ha die Bruin", zei ik nog maar eens tegen hem. Zachtjes kwispelstaartend keek hij me aan.

Later in de middag kwam het er op aan te letten op de bordjes met 'Pensao, Andar, chambres, rooms'. Het was altijd een gok. Daar waar helemaal niks te beleven viel, ontbraken die bordjes. Dichtbij de toeristische trekpleisters lagen de prijzen hoog en daar waar het wel aardig was, maar niet heel bijzonder kon je nog het best terecht. Ik hield halt voor een 'Pensao' in een dorpje dat wel aardig was, maar niets bijzonders had. Op een houten bank voor het huis zaten een man en een vrouw van middelbare leeftijd naast elkaar. De vrouw droeg een zwarte vilten hoed. De man had een baseballpet op. Kennelijk het pensionverhurende echtpaar. Toen ik op hen afliep, stond de man op, wees op het bordje 'Pensao' en keek mij vragend aan. Zijn uitnodigende glimlach maakte echter plaats voor een strenge blik, toen hij de hond zag, die zich naar buiten had weten te wurmen, voordat ik het portier had kunnen sluiten. "Nao!" zei de man en deze kort uitgesproken afwijzing onderstreepte hij met een onverbiddelijk handgebaar. Ik begreep dat ik snel moest beslissen, ik kon zeggen: 'Je kunt het me doen' en mijn heil elders zoeken, ik kon gaan marchanderen en proberen een voor hem aantrekkelijke deal af te sluiten en ik kon de proef op de som nemen: Bruin de

OUZO

Wat wij daar beoogden, was verkennen, het avontuur zoeken. Natuurlijk óók genieten, maar met dat oogmerk alleen zouden wij nooit op vakantie zijn gegaan. Dat is onze stijl niet, maar anderzijds is het ook weer zo dat je het avontuur niet gaat opzoeken als je er niet van kunt genieten. Genieten is dus toch wel een doel, maar pas in tweede instantie. Je kunt het ook anders stellen: het gaat wél om het genieten, maar daarvoor is uiteindelijk het avontuur onontbeerlijk. Wat ik bedoel te zeggen, is dat de mooie stranden, de gezellige terrasjes en de schilderachtige haventjes nooit onze keuze hebben bepaald en tóch zijn dat altijd weer de dingen die tot de mooiste herinneringen aan onze Griekse vakanties hebben bijgedragen en meer dan eens bleek ook aan die banale toestanden een avontuur verbonden. Dat was ook deze keer het geval, op dit eiland waar we nooit eerder geweest waren. De eerste avond al: zo'n garsoni (het Griekse woord voor kelner; hoe komen ze er aan?) die ons een niet door ons bestelde portie souvlaki voorzette en de wél door ons bestelde zwaardvis op een ander tafeltje deponeerde met voor ons desastreuze gevolgen. Wij moesten namelijk lijdzaam toezien, hoe de mensen aan dat andere tafeltje (ook Hollanders!) onmiddellijk begerig aanvielen op onze zwaardvis, wat hen achteraf niet kwalijk genomen kon worden omdat zij (noch in staat de Griekse spijskaart, noch de Engelse vertaling te lezen) niet wisten wat zij besteld hadden. Ze hadden, min of meer in paniek geraakt door het korzelig optreden van die garsoni, maar wat aangewezen, op hoop van zegen. Wij waren er niet onmiddellijk zeker van dat het ónze zwaardvis was (er wordt wel meer zwaardvis besteld), dus we hielden (de souvlaki onaangeroerd latend) ons bezig met het wenken van de kelner wiens blik overal heen dwaalde, behalve in onze richting. Tenslotte ben ik hem maar letterlijk op zijn nek gesprongen om hem op zijn fout te attenderen. Hij nam het niet zomaar van ons aan, best te begrijpen want als er bestellingen verwisseld worden, mag je verwachten dat het protest van twee kanten komt en onze 'tegenpartij' zat genoeglijk van onze zwaardvis te smullen. Toch leidde het spoor naar dit wat burgerlijk aandoende, ontevreden kijkende, zwijgende echtpaar (een ander had ik het misschien wel gegund, maar deze lieden was aan te zien dat ze geen zwaardvis waard waren), want aan geen der overige tafeltjes werd zwaardvis gegeten. Toen de garsoni met de inmiddels koud geworden souvlaki voor hen stond, deden ze alsof ze van de prins geen kwaad wisten. Ze deden brutaalweg alsof ze de vis besteld hadden. Toen ik er bij kwam om te vragen of ze op de kaart wilden aanwijzen wat ze besteld hadden, zeiden ze dat ze dat niet meer zo gauw konden vinden. Enfin, zij hadden de zwaardvis al op en zij waren bereid het af te rekenen, al was het wel een stukje duurder dan de souvlaki, maar wij moesten nog een tijdje wachten eer de zwaardvis ons dampend en wel werd voorgezet, goed bereid en fijn van smaak, daar viel niets op af te dingen, naar nu komt het: de garsoni wilde ons de souvlaki in rekening brengen,

IN DE SCHADUW VAN TOEN

"Gaat het een beetje, vader?" vroeg Mathilde, toen ze op het beschaduwde terras van de 'taverna' waren neergestreken. "Ja, kind. Het valt allemaal nog wel mee. Die luchtconditionering op mijn kamer heeft me goed gedaan."

Typisch toch, dat consequent vernederlandsen van in onze taal ingeburgerde Engelse uitdrukkingen.

Bas keek om zich heen: "Zitten we hier wel goed met die wind? Kunnen we niet beter wat opschuiven naar achteren, zodat we uit de wind zitten?" "Ja, dat lijkt mij ook beter", beaamde Mathilde. "Kom mee vader. We gaan naar dat tafeltje daar toe." Gewillig slofte de oude man achter zijn dochter en schoonzoon aan. "Zie je, hier zitten we lekker buiten de wind, hè vader?" "En zo leuk onder die druivenpergola. Zie je die trossen hangen, Bryan?" Mathilde placht haar vader met 'vader' aan te spreken, Bas sprak zijn schoonvader consequent aan met diens voornaam, Bryan. Het terras was pal achter het smalle strand gelegen, vlak aan zee eigenlijk. De dienster plaatste een mandje met brood en een karaf water met drie glazen op tafel, "Have a look in the kitchen", stelde ze voor. "Ga je ook mee naar de keuken, vader of zal ik wat voor je uitzoeken?"

"Ach, ik wil daar wel een kijkje komen nemen." In de keuken stond de eigenares met zekere trots achter de dampende pannen de producten van haar eigen kookkunst toe te lichten. "This is keftedes, minced meatballs; these are lamb-chops with vegetables; this is beef with onions, 'stifado'; this here is beans with tomatoes and here, this is 'pastificio'. Its all fresh. You can also get fresh fish and 'kalamaria'. 'Als we alle drie wat anders nemen, kunnen we het mixen. Dan hebben we allemaal van alles wat", stelde Bas voor. "Met vis is dat wat lastig", meende Mathilde. "Vis is trouwens duur hier." "Laat es kijken", ging zij verder: "Die keftedes en dat lamsvlees en die stifado en dan zo'n lekkere Griekse salade erbij." Bas kon zich daarin wel vinden en vader pikte altijd wel een graantje mee. Bij de eetlust van een 87-jarige hoefde je je niet te veel voor te stellen en in het verzorgingstehuis waar hij sinds het overlijden van zijn vrouw (nu zes jaar geleden) woonde, had hij het zich eigen gemaakt niet te kieskeurig te zijn. Bas bestelde er een fles Retsina bij, die goed gekoeld op tafel verscheen. Het was hier best gezellig op dit terras, constateerde Mathilde. Er waren aardig wat tafeltjes bezet met een internationaal gezelschap. Ze hoorde Nederlands, Engels, Italiaans en Duits spreken en natuurlijk ook Grieks gebrabbel. Kinderen renden elkaar achterna tussen de tafeltjes door. Een viertal jonge katten ging zo in een gezamenlijke stoeipartij op dat de beesten vergaten te bedelen bij de gasten. Een auto met Oostenrijks kenteken stond voor het terras geparkeerd. Stel je voor: helemaal met eigen auto hierheen gereden, een onbeduidend plaatsje op Zuid-Kreta. Aan het belendende tafeltje zaten inderdaad twee stellen, zestigers (net als Mathilde en Bas), in een krom soort Duits met elkaar te converseren. Dat zouden dus wel die Oostenrijkers zijn. Tot haar

genoegen mocht Mathilde vaststellen dat vader het wel naar de zin scheen te hebben. Hij was met Bas in een geanimeerd gesprek geraakt en zat voor zijn doen behoorlijk te eten, Griekenland was hem niet vreemd. In vroeger jaren hadden vader en moeder samen het land meerdere malen bereisd, vooral de eilanden, die Griekse eilanden waarover Melina Mercouri tijdens haar verbanning onder het kolonelsregiem vanuit het diepst van haar hart gesproken had: "O, die vervloekte Griekse eilanden. Alles wat u erover gehoord hebt, is waar. Ik heb veel gereisd. Ik heb veel gezien. Maar o, die Griekse eilanden, mijn eilanden. Toen ik ze nog kon zien, heb ik dikwijls van ontroering gehuild! Nu kan ik huilen van heimwee..."

Ja, veel Griekse eilanden hadden ze samen bezocht, maar Kreta hadden ze vermeden, omdat vader het afhield. Tot nu... Nu wilde hij plotseling met zijn kinderen mee: Naar Kreta.

"Nu ben ik er aan toe." had hij gezegd. Op advies van Bas was hij eerst bij zijn huisarts langsgedaan, die hem voldoende gezond en zelfs nog kranig voor zijn leeftijd had verklaard, zodat hij onder hoede van zijn kinderen deze reis nog best kon ondernemen. Die hadden een comfortabel appartement met zeezicht geboekt in dit intieme rustige plaatsje aan de zuidkust van Kreta met een huurautootje voor de deur en op loopafstand van het strand. 's Morgens maakten ze aardige tochtjes in de omgeving en 's middags deden ze het rustig aan. Vader Bryan zat dan het liefst op het balkon, terwijl Bas en Mathilde genoten van zee en strand.

Alle drie waren ze verrukt van het landschap, dat ruige bergland, dat culmineerde in die ongenaakbare toppen van kaal gesteente. Alles wat aan vegetatie in het voorjaar fris en fleurig de kop op stak, was nu verzengd tot een patroon van dorre gele sprietten. De 's zomers nog zo overweldigend paars bloeiende tijm was nu in september niets anders dan een verzameling van doodse stekelbollen op de helling. Maar juist in deze sfeer van verdorring was elk stukje leven dat zich in het landschap manifesteerde een monument van vitaliteit. Dat gold voor die eigenaardige bolgewassen, wier toortsen nu pas aan hun lange stelen tot bloei kwamen en voor de vele rondsnoerende insecten; waar leefden die hier nog van? Datzelfde kon je vragen van de kudde geiten en schapen die door dit dorre land rondzwierven. Van stro alleen kunnen zulke dieren toch niet leven en hoe kwamen ze aan water? Dit alles manifesteerde zich onder dat strakblauwe uitspannel, dat al zeker vier maanden achtereen de bodem hier met alles erop en eraan overdag onderwierp aan een medogenloze zonneshijn. Het was een verademing een dorpje binnen te rijden, dat zich als een oase in de woestijn voordeed, en daar te genieten van de frisse flora, de bougainville, de hibiscus, de oleanders en de jasmijn. Daar de auto te parkeren en eventjes rond te lopen door beschaduwde hellende straatjes, neerstrijken op het terrasje van een kafeion, waar oude mannen met strohoeden op druk met elkaar zitten te converseren, en zich te laven aan een glas frappès (behalve vader Bryan, die niets van zo'n koude plas moest hebben en een kopje kafès placht te prefereren).

'Woodcarving' stond er op een winkelruit, waarachter een reeks houten voorwerpen was geëtaleerd. Het meest in het oog springend was een uil, kennelijk een oehoe van zeker een halve meter hoog. Ze stonden er alle drie geboeid naar te kijken en dat kwam door de originele stijl waarin de objecten waren uitgebeeld. Naturalistisch en toch eigenlijk ook abstract; hetzelfde voorwerp wel te verstaan. Op deze wijze was elk kunstobject uit twee gedaanten opgebouwd en daarmee straalde het allemaal iets fascinerends en ook iets geheimzinnigs uit. Toen zij de zaak binnenstapten, kwam de jonge kunstenaar hen tegemoet, een donkere man met een scherp gelaat en diep liggende ogen. "Kalimera, my name is Kaniapolis",

Reisgidsen anders verteld!

Vakantiegangetjes deel I

Deze bundel bevat een reeks boeiende verhalen over vakantiegangetjes over de hele wereld. Met herkenbare situaties, bizarre omstandigheden en interessante weetwaardigheden over verschillende bestemmingen.

Heerlijk om te lezen vóór, tijdens of na een vakantie!

Rob Kamerling

De bundel is geschreven door Rob Kamerling. Als gepensioneerd psychiater en neuroloog weet hij als geen ander de vakantiegangetjes met al zijn eigenaardigheden neer te zetten en merkt een (lach-)spiegel voor te houden.

hèt-boekje

biedt de meest gedetailleerde reisgidsen over o.a. verschillende Griekse vakantiebestemmingen en een serie verrassende anekdotes en reisverhalen. Alle boeken zijn in gedrukte vorm en als ebook leverbaar.

Aktuele informatie online:
www.het-boekje.nl